

הגלולה

קומדיה מאת רוני סיני

הדמויות:

בן 80 בעלת נכסים.	עדינה ברמן
בן 81 בעלה של עדינה.	אביגדור ברמן
בן 32. סטודנט בפקולטה למדעים.	אורגד גילי
שוכר דירה אצל עדינה ברמן.	
בן 26. חבר של אורגד.	דניאל גורדון
(עדינה ברמן הצעירה) בת 26.	עדי בר-
נכדתה של עדינה ואביגדור, בת 31.	רקפת ברמן

תמונה 1.

(אביגדור ועדינה יושבים על הספה. אביגדור שותה תה. היא קוראת ספר. הוא משמיע קול שאיבה מהכוס היא מרימה מבט, חוזרת לקרוא. הוא שואב שוב ברעש-מביטה עליו. מניח את הכוס, לועס עוגייה ברעש, מתעצבנת).

עדינה: בן אדם אחד וכוס תה, לא יאומן כמה רעש.

(הוא מניח את הכוס וטובל עוגייה בתה היא מסתכלת מעבר לספר הוא נוגס)

כמו אתר בניה.

אביגדור: (מיתמם) מה את רוצה? עוגיית גרנולה זה יותר בריא.

עדינה: זה יותר מרעיש. עד פתח תקווה שומעים אותך.

אביגדור: אפרופו פתח תקווה, מזמן לא היינו בחו"ל.

עדינה: רק לפני חודשיים היינו בווינה.

אביגדור: מקומות חדשים. אפריקה.

עדינה: מה יש לי לחפש עם פילים וג'ירפות?

אביגדור: מה עם סין?

עדינה: בשביל לראות חומה אני אסע לכותל.

אביגדור: עוד לא היינו בהודו.

עדינה: (סוגרת את הספר) להודו תיקח את הגופה שלי, תשרוף אותי

בגגס.

אביגדור: (חשדן) לאן את הולכת?

עדינה: לדיסקוטק. מה אני בחקירה עכשיו?

אביגדור: (חשדן) רק שאלתי לאן את הולכת בשש בערב.

עדינה: לדייר.

אביגדור: מה יש לך לחפש אצל הדייר?

עדינה: אני מעלה לו את השכר דירה. הוא רוצה להתחנן על חייו.

אביגדור: ארבעת אלפים לחודש בשביל חדר וחצי, לפי דעתי זה לא רע.

עדינה: שישלם חמש. כלום לא יקרה לו. צאו. (הולכת)
 אביגדור: שמעתי שיש פסטיבל מתופפים בטוקיו.
 עדינה: בשביל לשמוע רעש מספיק לי לתת לך עוגייה.
 (עדינה יוצאת)

תמונה 2.

(הדירה של אורגד הדייר. בלאגן, מבחנות מוציאות עשן).
 אורגד: (מתבונן על גלולה באור מדבר לעצמו בהתלהבות)
 לא יאומן.
 כל מה שהיה חסר זה הליתיום הנוזלי.
 עכשיו רק צריך לפצח את אפקט הצמידות.
 עוד כמה שנים זה ישב על המדפים בכל בית מרקחת.
 עוד כמה שנים מה שנחשב ל- לא נורמאלי יהיה נורמאלי.
 (מכניס גלולה לקופסה).
 (צלצול בדלת. זו עדינה)
 אורגד: יבוא!
 (עדינה נכנסת) הו, גברת עדינה ברמן מה שלומך...
 לא קבענו ערב?
 עדינה: בגילי גם אחר הצהריים זה ערב.
 אורגד: בואי תיכנסי, את נראית מצוין.
 עדינה: (מתהלכת) הלוואי והייתי יכולה להגיד אותו דבר על הדירה.
 מה זה כל הדרעק הזה?
 אורגד: זה רק היום במקרה, רוב הזמן פה בית מרקחת.
 עדינה: לפי קורי העכביש זה יותר דומה לבית קברות.

- אורגד: אני בדיוק....מכין את הבית לשטיפה.
- עדינה: לשטיפה? עם מבחנות? זה לא ייקח לך המון זמן?
- אורגד: זה חומרי ניקוי...שהם אה... ניסיוניים...
- עדינה: ניסיונות תעשה אצל החברים שלך. (נעמדת)
- אורגד: הגברת עדינה ברמן
- יש לי הרגשה שאם הייתי משתף אותך במה אני עוסק, יכול להיות שהיית קצת יותר מתחשבת בעניין השכר דירה.
- עדינה: אני לא זוכרת ששיתפתי אותך במצב הכולסטרול שלי.
- אורגד: זה פשוט שקפיצה של עשרים וחמישה אחוז קצת כבדה עלי.
- עדינה: יש מגמה ברורה במשק.
- אורגד: איזו מגמה? שכל אחד מעלה מחירים כמה שבא לו?
- למה בעצם? כי אין על זה פיקוח?
- עדינה: לא נאה לך, הדלת פתוחה.
- יעמדו פה בתור בשביל הדירה הזאת.
- אורגד: אבל למה הטונים האלה?
- עדינה: זה הקול שלי.
- אורגד: וזאת גם לא דירה חדשה,
- הרטיבות באמבטיה הייתה פה לפני שאני הגעתי.
- עדינה: גם החיים שלי היו יותר יפים לפני שאתה הגעת.
- אורגד: אני לא איזה סתם מישהו מהרחוב, הגברת עדינה ברמן.
- אני סטודנט מצטיין בפקולטה למדעים.
- עדינה: (צוחקת, סקפטית) מצטיין? אתה? פקולטה?
- אורגד: אני עסוק ב-לשנות את גורל האנושות.
- עדינה: מה לעשות שאני עסוקה בלשנות את גורל השכירות.

(הולכת לעומק)

- אורגד: יש דברים שהם מעבר לשכר דירה.
 אז במקרה, אני כרגע חנוק כלכלית,
 עוד שנה, המצב ישתנה לגמרי.
- עדינה: מה יקרה בעוד שנה? תקבל ירושה מהנסיך מווילס?
 אורגד: הפרויקט שאני מפתח... הולך להכניס לי הרבה מאוד כסף.
 עדינה: (בחשדנות יבשה) איזה פרויקט?
 אורגד: (מנמיך קול) יש דברים שהשתיקה יפה להם.
 עדינה: אז תשתוק.
 אורגד: זה פרויקט חדש שדווקא מאוד יכול לעניין אותך.
 זה מחקר מהפכני... זאת גלולה שאני מפתח.
 עדינה: א-גרויסע מציאָעה, אני כבר שנים לא על גלולות.
 אורגד: לא, לא. אני מדבר אֶתך על...גלולת נעורים.
 עדינה: (סקרנית) גלולת נעורים...
 אורגד: את לוקחת את זה ובאופן מידי את הופכת לצעירה.
 עדינה: (סקפטית מאוד) תודה, אני צעירה כבר הייתי. הספיק לי.
 אורגד: אני לא מאמין שלא היית רוצה.
 זה הרי חלום רטוב של כל אישה בגילך.
 עדינה: יונגרמן, החלומות הרטובים של אישה בגילי נגמרים בדרך כלל
 בבריחת שתן. תכין את הצ'קים על חמשת אלפים.
 אורגד: חכי רגע! מכל העולם אני היחידי שמפתח את זה. כאן
 באוניברסיטה. חוץ מאולי עוד מקום אחד בשוויץ.
 (מביא את הגלולה, לוקחת את הקופסא ומוציאה את הגלולה.)
 עדינה: מה אתה רוצה להגיד, שאם אני לוקחת את הדבר הזה,

- אני הופכת למיידלע צעירה?
 אורגד: כבר ניסינו את זה על אליזבת.
- אליזבת?
 עדינה:
- קופה קשישה מהספארי.
 אורגד:
- ומה קרה לה?
 עדינה:
- איך שהיא בלעה את הגלולה, העור שלה נמתח,
 אורגד:
 הגוף שלה הזדקף,
 היא אפילו גילתה סימנים של תשוקה קופית נערית.
 (פאזזה)
- (מקבלת החלטה) טוב, תביא, ננסה, מה יכול להיות. (מושיטה יד)
 עדינה:
- (צוחק) הלואי והיה אפשר... (סוגר את הקופסא). אני לא יכול.
 אורגד:
- (מתיישבת) אתה יודע למה אתה לא יכול?
 עדינה:
- כי זה אישורים ועניינים ומשרד הבריאות...
 אורגד:
- לא, אתה לא יכול, כי זה בובע מייסעס.
 עדינה:
- בובע מה?
 אורגד:
- תפסיק למכור לי פה לוקשים.
 עדינה:
- הקשקוש הזה הוא שום דבר. גורנישט מן-גורנשיט
 אורגד: אני מוכן להתערב אתך שזה עובד.
- (פאזזה) אתה יודע מה, בוא נתערב. אם זה יעבוד,
 עדינה:
- אני אוריד לך את שכר הדירה מארבעת אלפים לשלושת אלפים
 שבע מאות חמישים.
- שלושת אלפים שבע מאות חמישים לחודש?
 אורגד:
- (מתלבט) אני באמת לא יכול... גם אם אני מאוד רוצה.
 עדינה: אתה אמרת "אני מוכן להתערב".

- אורגד: אמרתי כביטוי. כביטוי.
(פאזזה).
- עדינה: דר"י טוייזנט
- אורגד: לא לא לא לא לא...
עדינה: צווי טויזנט. אלפיים לחודש.
- אורגד: (מחזיק את הגלולה ביד, מתלבט) פיתית, פיתית. עכשיו פיתית... (עדינה שולחת יד)
אבל באמת ש... כלומר, זה לא חוקי.
- עדינה: אם יש דבר שאני מתעבת זה שרלטנים.
אורגד: (נסער) איך קראת לי?
עדינה: (עוצרת) שרלטן בן שרלטן.
אורגד: אם יש משהו שאני לא... זה זה.
את יודעת מה?
(סוגר את התריסים, מביא גלולה)
שיסלח לי משרד הבריאות, שיסלחו לי מה- F.D.A
קחי.
(נותן לה) אנחנו נראה מי שרלטן.
אבל תזכרי, מילה של כבוד.
אם זה עובד, השכר דירה יורד לאלפיים לחודש.
- עדינה: ואם זה לא יעבוד? אתה תשלם שש?
אורגד: איך זה קפץ עכשיו לשש?
עדינה: אני לוקחת פה סיכון.
אורגד: את? אני לוקח פה סיכון שיעלו עלי.
עדינה: אני לוקחת סיכון שאני בטעות אהפוך לאליזבת. הקופה.

אורגד: אין שום סיכוי את יכולה להיות רגועה
(היא כמעט ובולעת).

רגע! כוס מים? משהו?

עדינה: אני שותה על יבש.

(מוזיקה. בולעת. מסתובב סביבה. היא מסתכלת על עצמה ורואה שלא קרה כלום).

אמרתי לך, בובע מייסעס.

אורגד: (מסתכל על השעון). מוזר.

עדינה: תכין את הצ'קים לפי ששת אלפים.

אורגד: זה אמור לעבוד מידית.

עדינה: על איזו רטיבות דיברת באמבטיה?

(הולכת לכיוון האמבטיה).

מה קרה לדירה האהובה שלי? שומו שמיים

אורגד: מוזר... עם הקופה זה לקח כמה שניות.

עדינה: כמה עובש, אני אלרגית לעובש.

(יוצאת לאמבטיה)

מטומטם, אתה לא יודע שכשמתקלחים צריך לפתוח חלון?

תמונה 3.

(מהאמבטיה יוצאת עדי. עדינה הצעירה. בת ה-26. לא מודעת להיותה צעירה. הוא קולט ונכנס לשוק היא ממשיכה בשלה).

עדי: (פותחת וילון נכנסת לבמה) זה הכל. (אפצ'י)

אורגד: עדינה?

עדי: מה?

אורגד: עדינה ברמן?

עדי: לא, מוישה זוכמיר.

בקיצור כל מה שצריך לעשות

זה לצבוע את התקרה באנטי עובש זה הכל.

אורגד: (בהלם מוחלט) זה הצליח...

(יורד לברכיים).

עדי: מה הצליח?

אורגד: אני גאון. הצלחתי.

עדי: אם ניסית להפוך את הדירה שלי לחירבה, בהחלט הצלחת.

(אורגד מתקרב לעדי בקריפיות)

עדי: מה יש לך?

אורגד: עדינה, אני מבקש ממך להסתכל רגע במראה. לא להיבהל.

(עדי מסתכלת לתוך המראה)

(הוא מעמיד מולה מראה)

(מסתכלת במראה, סיבוב)

עדי: מה זה...? (מנסה להבין) מי זאת?

(היא לוקחת את המראה אליה)

אורגד: תביני, מה שקרה כאן עכשיו... זה לא פחות מנס מדעי.

אני מדבר אתך ברמה של המצאת הגלגל. יותר.

זה כמו המפץ הגדול! רק יותר גדול!

(עדי מביטה במראה. כשהיא מבינה שמה שניבט אליה מהמראה זו היא, נפלטת ממנה זעקה).

עדי: (היסטריה) אההההההה!!!

אורגד: (בהלה) אהההההה!!!

עדי: אהההה....

(אורגד מצטרף לצעקה, מחזירה לו את המראה)

- אורגד: תרגעי! תרגעי!
- עדי: איפה היא שהייתי אני?
- אורגד: (מניח את המראה) תירגעי. זאת את, רק יותר טוב. תנשמי.
תנשמי.
- (נרגש מאוד הולך לחפש זכוכית מגדלת)
- עדי: אני לא מאמינה
- אורגד: אני הולך לקבל על זה נובל.
- עדי: מה זה הקול הזה שיוצא לי מהפה?
- אורגד: קול של זמיר.
- עדי: (היסטרית) איפה הקול האמיתי שלי?
- אורגד: זה הקול האמיתי שלך, רק בלי החלודה.
(מסתכל על העור שלה דרך זכוכית המגדלת).
- זה לא יאומן, המרקם של העור, הפיגמנטים.
- עדי: מה אתה עושה?
- אורגד: צעירה בכל פרמטר נורוביוכימי.
(סוטרת לו)
- אורגד: סליחה .
- עדי: אההה..
- (מתחילה לזוז מהר יותר ברטט. לא מבינה מה קורה).
- אורגד: מה? תתארי לי, תתארי לי!
- עדי: כאילו סוסים פרועים דוהרים לי בגוף. (מקפצת)
- אורגד: (למקלט). האוביקט מדווח על סוסים פרועים שדוהרים בגוף.
- עדי: הויסה.
- אורגד: הויסה.

- עדי: כמה סחוס יש לי פתאום בברכיים.
- אורגד: (למקלט) האוביקט מדווח על סחוס בברכיים... סחוס...
- עדי: יאָ בָּהּ יֵה. (משתעשעת)
- אורגד: תביני.... ניוטון, גלילאו גלילאי, (מצביע על עצמו) אורגד גלילי. שמת לב כמה זה דומה? גלילאו- גלילי. אין מקרה. חבל שאבא שלי לא כאן כדי לראות את זה.
- עדי: טוב די! (מתעשתת) תחזיר לי את עצמי מקודם.
- אורגד: למה?
- עדי: הבנתי את הקונץ. תחזיר אותי א- משיגנע.
- אורגד: לא טוב לך?
- עדי: (הולכת) טוב לי שזה גועל נפש.
- אורגד: תנשמי רגע לסרעפת. תנשמי עמוק.
- עדי: אני נושמת עמוק ומתקשרת למשטרה. (מחפשת איך להתקשר)
- אורגד: תגידי, את מסוגלת להבין בכלל כמה את יפה?
- עדי: יפה?
- אורגד: (מתקרב, מתסכל לה על הציצי) תסתכלי על עצמך, תראי איזה גוף.
- עדי: (סוורת לו) מה אתה תוקע מבטים?
- אורגד: סליחה. (מסיט מבטו).
- זה פשוט לא נתפס. השרירים שלך, העור, הכול חדש. מה עם הראייה?
- עדי: פתאום אני רואה אותך, לצערי.
- אורגד: הקטרקט נעלם. מדהים.

עכשיו אני רק מקווה שההסכם שלנו יכובד.

עדי: איזה הסכם? (מתעסקת בעצמה)

אורגד: השכר הדירה יורד לאלפיים, זוכרת?

עדי: קודם תחזיר אותי ל-היא הקודמת.

אורגד: אל תדאגי, זה עניין של חצי שעה.

עדי: חצי שעה?

אורגד: אמרתי צעירה, לא אמרתי לנצח.

עדי: (מהססת, תוהה) מה יקרה אחרי חצי שעה?

אורגד: את חוזרת להיות בדיוק כמו שבאת הנה. זקנה ורעה.

(עדי תוקעת בו מבט)

סליחה. זה פשוט נורא מבלבל. אל תדאגי זה תכף נגמר.

עדי: (מסתכלת על עצמה, חוקרת את עצמה)

ואם פתאום מתחשק לי יותר מחצי שעה?

אורגד: מצטער, זה המקסימום שהגענו עד עכשיו בגלל אפקט הצמידות.

אבל גם חצי שעה זה היסטרי. היסטרי.

(חוזר לכתוב)

עדי: מתי לקחתי?

אורגד: לפני שתיים עשרה דקות.

(הנייד שלה מצלצל. מסתכלת בצג).

עדי: אוי ווי, אביגדור.

אורגד: (קם) אל תעני!

עדי: ברור שלא, מה אני אגיד לו?!

ירדו לי שישים שנה מהגיל, בוא להציל אותי?

(מרגיש לה מוזר בלסת).

- עדי: אה....
- אורגד: מה קרה?
- עדי: השיניים.
- אורגד: מה איתן??
- עדי: חזקות. רוצות לטרוף.
- אורגד: זה חלק מהעניין. את בתפקוד שיא.
- עדי: יש לך בשר?
- אורגד: בשר?
- עדי: לאכול. בשר.
- אורגד: מאיזה סוג?
- עדי: כל דבר שהיה פעם חיה.
- אורגד: מצטער. אני טבעוני.
- עדי: תביא לי בשר.
- אורגד: (למקלט) כנראה נפילה לא צפויה של B12. זה קרה גם לאליזבת.
- עדי: בשר. עכשיו. או שאני אטרוף אותך.
- אורגד: ... יש קינואה.
- עדי: אני ארד למטה לשווארמה.
- (הולכת לכיוון הדלת).
- אורגד: (חוסם אותה) השתגעת?! זה בדיוק מה שחסר לי.
- אני ארד. אני כבר חוזר.
- (בא ללכת, נזכר במשהו, חוזר.)
- אה.. אם יהיו לך כאבים בפטמה
- זה כנראה סימן לזה שאת חוזרת למקור.
- עדי: כאבים בפטמה?

אורגד: לחץ דו קוטבי בבלוטת החלב. זה מייצר ראקציה כימית ש...
 עדי: לך כבר.

(יוצא. מסתכלת במראה קופצת, משחקת קלאס, רוקדת)

תמונה 4.

(עדי רוקדת . צלצול בדלת- דניאל)

עדי: מי שם?

דניאל: (מופתע מקולה) דניאל...

עדי: יבוא.

(דניאל נכנס)

דניאל: הי.

עדי: (מתפעלת מאיך שהוא נראה) שלום.

דניאל: שלום...אורגד נמצא?

עדי: יצא.

דניאל: אפשר להיכנס?

עדי: איבדת משהו בדירה?

דניאל: אה, לא. הבאתי לו משהו.

עדי: תשאיר, אני אמסור לו.

דניאל: מותר לשאול מי את?

עדי: (מאלתרת) דודה... בת. בת דודה.

דניאל: אה, כן? מאיזה צד?

עדי: מצד שמאל

דניאל: (מושיט יד) דניאל.

עדי: עדי...עדי. עדי בר.

(לוחצים ידיים)

נו, מה? כל היום נעמוד פה ונלחץ ידיים?

(משחררים את לחיצת היד).

דניאל: רוצה לשתות משהו?(הולך למטבח)

עדי: מרגיש מאוד בבית...

דניאל: אורגד הוא חבר.

עדי: כל ישראל חברים.

דניאל: יש יין. צרפתי, בוז'ולה.

עדי: (מתעשתת) אלכוהול? תירגע, אינג'לע.

דניאל: סבתא שלי הייתה קוראת לי ככה. אינג'לע...

עשית לי צמרמורת... רוצה אולי לחלוק איתי גם קצת

אָה....? (מתיישב)

(מתיישב יל הספה, מוציא ג'וינט).

עדי: מה זה?(קמה בבהלה)

דניאל: קנביס, רפואי.

עדי: האינג'לע מחזיק פה צינג'לע, פויה, אתה מרגיש פה מאוד

בעלבית.

דניאל: בואי נגיד שישנתי על הספה הזאת יותר מפעם.

עדי: אה... ובעלת הדירה יודעת שהדייר שלה מלין פה זרים?

דניאל: (צוחק) כל בעלי הדירות האלה אנשים איומים.

עדי: אותה אתה מכיר?

דניאל: לא.

עדי: אתם הצעירים, זה נראה לכם פיקניק להיות בעלת

נכס.

(מתיישבת) אבל פה מתפוצץ צינור, שם הולך הבוילר, צרה

רודפת צרה.

דניאל: צודקת... זה מקסים שאת מבינה לליבם של בעלי הדירות האלה.

עדי: תודה.

דניאל: תראי את ה-ירח.

(מתגלה שם ירח סגול. מתחילה הסונטה לאור ירח).

סגול. קסום.

עדי: (קמה)מה זה המוזיקה הזאת?

דניאל: אפליקציה, כשהיא שומעת את המילה ירח,

היא משמיעה את הסונטה לאור ירח.

עדי: בטובן...

דניאל: ווליום. (הווליום מתגבר).

כמו גלים שמשתברים אל החוף.

עדי: בנעוריי הייתי שומעת מוסיקה שכזו בגרמופון.

דניאל: בנעוריך?

עדי: כשהירח מלא, אני מדמיינת שאני נערה מפעם.

כשעוד היו יתושים וביצות.

דניאל: יתושים עדיין יש. (מתקרב אליה)

עדי: מה השעה אצלך?

דניאל: ארבע עשרים וחמש.

עדי: יש לי עוד חמש דקות. ויי זמיר.

דניאל: שוב כמו סבתא שלי. (נוגה, סנטימנטלי)

כמה הייתי רוצה לשים עליה את הראש עכשיו. (מתיישב)

עדי: ...רוצה?

- דניאל: מה?
- עדי: לשים ראש?
- דניאל: עלייך?
- עדי: אתה חמד של בחור, דרך העיניים שלך אפשר לראות את האוקיאנוס. (הטלפון שלה מצלצל, לוקחת את הטלפון).
- דניאל: מה קרה?
- עדי: אביגדור. (היא מנתקת).
- דניאל: חבר שלך?
- עדי: נו. חבר. מי שישמע.
- דניאל: כמה זמן אתם ביחד?
- עדי: חמישים וחמש שנה... כלומר ככה זה מרגיש. לך עכשיו...
- דניאל: (מתקרב אליה) תקשיבי, אני חייב לראות אותך שוב. אורגד הלילה באוניברסיטה - הדירה תהיה פנויה...
- עדי: (סוג של גניחה, כאב בפטמה) אהה...
- דניאל: מה קרה?
- עדי: דוקר פתאום
- דניאל: איפה כואב לך?
- עדי: בציצקעס. מה אמרתי?
- דניאל: אולי קר לך (נותן לה את הצעיף)
- עדי: אני אגש רגע לאמבטיה.
- דניאל: אני אחכה לך כאן.
- עדי: (בדרכה לאמבטיה). אין צורך.
- דניאל: לך מכאן. לך בנדיט. (נכנסת לאמבטיה וסוגרת וילון)
- דניאל: (לעצמו בעונג) בנדיט...

תמונה 5.**(המשך. אורגד בדלת דניאל שוכב על הספה).**

- אורגד: (בלחץ) מה אתה עושה פה?!
- דניאל: איך לא סיפרת לי? (קם לאורגד)
- אורגד: ...על מה?
- דניאל: על עדי.
- אורגד: עדי?
- דניאל: עדי בר. בת דודה שלך.
- אורגד: אָה... היא... בת דודה חורגת. איפה היא??
- דניאל: באמבטיה. (אורגד מניח את השווארמה רץ לכיוון האמבטיה)
- בת דודה חורגת...
- אז אין בינכם קשר דם.
- אורגד: חורגת אני אומר לך!
- אני בקושי מכיר אותה. פתאום החליטה לבוא לבקר.
- דניאל: למה אתה כזה מבועת?
- אורגד: בת דודה חורגת דופקת בדלת אחרי שנים. זה מבעית.
- (נרגע) ... מה היא עושה שם?
- דניאל: היא התחילה להזיע. התלוננה שכואב לה בציצקעס.
- אורגד: (למקלט) כאבים בציצקעס. בלוטת החלב. הגיוני.
- דניאל: תגיד, מה היא עושה בחיים?
- אורגד: היא אָה... סטודנטית.
- דניאל: מה היא לומדת? מדעי היידיש?
- אורגד: כן... יידיש ותולדות העם היהודי בתפוצות.
- דניאל: כמה מתאים לה. (נשכב)

- אורגד: דניאל, המלצה מחבר, תתרחק.
- דניאל: להתרחק? בחורה כזאת פוגשים פעם במאה שנה.
- (מתרומם)
- אורגד: דניאל אבל יש לך חברה, והיא מקסימה...
- דניאל: גם אני חשבתי ככה, אבל אז הגיעה עדי ו...
- המוח התחיל לשחרר אנדורפינים.
- אורגד: אנדורפינים? יש לי. להזריק לך?
- דניאל: לא תודה. אתה לא מבין, הא?
- אורגד: (דוחף אותו ליציאה) דניאל, תעשה לי טובה, תלך עכשיו. אל תסבך אותי.
- דניאל: למה לסבך?
- אורגד: אני מסוכסך עם אבא שלה, החורג. כספים, חובות, ירושה.
- דניאל: מה זה קשור אלי ואליה?
- אורגד: הכל קשור. (דוחף אותו לכיוון הדלת).
- דניאל: תן לי להגיד לה שלום.
- אורגד: (אסרטיבי) דניאל... פשוט תלך.
- דניאל: תן לפחות את הטלפון שלה.
- אורגד: לא כדאי.
- דניאל: טוב... (מראה לו את השקית עם האינפוזיה).
- אורגד: ליתיום נוזלי? השגת לי?
- דניאל: מהמעבדה.
- אורגד: מעולה! (מנסה לקחת, דניאל מרחיק את השקית)

- דניאל: קל זה לא היה...
- אורגד: נו, תן לי. (תופס את השקית)
- דניאל: תן את המספר שלה. (לא משחרר)
- אורגד: (דוחף את דניאל לכיוון הדלת)
- אני אסמס לך ואני לא ממליץ לך להתקשר.
- (לוקח את השקית מדניאל)
- דניאל: בסדר. בנדיט. (סטירה קטנה)
- אורגד: מה?
- דניאל: עזוב. (דניאל נותן לו את הליתיום והולך משם).

תמונה 6.

- אורגד: (שם את הליתיום במעבדה) את יכולה לצאת,
- (עדינה פותחת את הוילון יוצאת מהאמבטיה עדינה הקשישה עם צעיף).
- עדינה: תראה איך אני נראית.
- אורגד: ככה את נראית.
- עדינה: מנוול.
- אורגד: אני?
- עדינה: רימית אותי.
- אורגד: מה?
- עדינה: לא אמרת שהגלולה הזאת ממכרת.
- אורגד: איך ממכרת? אין בגלולה הזאת גרם אחד של חומר ממכר.
- עדינה: אז איך זה שאני רוצה עוד?
- אורגד: זה טבעי שתרצי עוד. אין עוד.
- זה היה אירוע חד פעמי של חצי שעה.

- עדינה: מה אפשר להספיק בחצי שעה...?
- (חולמנית, מרגש) בקושי הספקתי להבין משהו...
הירח נעשה סגול... ו...בטהובן,
אף אחד לא הסתכל עלי ככה חמישים שנה.
- אורגד: רגע, רגע, נדלקת עליו?
- עדינה: מה פתאום. לא אני. עדי בר.
- אורגד: מעניין.
- עדינה: אתה יודע כמה זמן בחור צעיר ושרמנטי לא נגע בי
ככה? ואני לא מדברת על במקרה בתור לקופת חולים.
- אורגד: מעניין...
- עדינה: מה כל כך מעניין?
- אורגד: טוב, את עברת חוויה יוצאת דופן, את
צריכה להגיד תודה.
- רק חשוב לי שכל מה שקרה פה יישאר בדיסקרטיות מוחלטת.
- עדינה: למי אני אספר? לסבתא שלי? (קמה)
(לכיוון היציאה- חוזרת לקחת את השווארמה)
- אורגד: עדיין זקוקה לבשר. (מקליט)
- עדינה: זקוקה. גם ליין. (חוזרת לקחת את הבקבוק. יוצאת).
(שרה סובי סובי ביציאה)
- אורגד: (צועק אחריה) אני רק מזכיר שסיכמנו (עדינה הולכת)
השכר דירה יורד לאלפיים. עדינה?

תמונה 7.

(בית אביגדור ועדינה. אביגדור נכנס ועומד ומסתכל במשקפת, רקפת נכנסת מעומק שעון)

- רקפת: (סוף מוזיקה) סבא אני פה, מה קרה לסבתא?
- אביגדור: אני מתקשר ומתקשר, שום דבר. כאילו בלע אותה בולען.
- רקפת: כמה זמן היא לא עונה?
- אביגדור: כבר כמעט חצי שעה...
- רקפת: כל הרעש בשביל חצי שעה?
- אני עזבתי פציינט עם פה פתוח, באמצע ניקוי שיניים.
- אביגדור: היא הלכה לדייר.
- מאז היא לא עונה. אני יודע מה הוא עשה לה?
- רקפת: אל תסריט אותי עכשיו, בסדר?
- אביגדור: תתקשרי את, אולי לך היא תענה.
- רקפת: (מנסה, אין תשובה). כנראה על שקט.
- אביגדור: הכי מדאיג אותי שהוא סגר את התריס. (הולך לחלון)
- רקפת: מי?
- אביגדור: הדייר.
- רקפת: מדהים שאתה יכול לראות מכאן את הדירה בטאגור.
- אביגדור: (מראה לה את המשקפת) קיבלתי לפרישה, מהסוכנות בילוש.
- יש פה זום, זה גם מצלם. רק שהוא סגר את התריס.
- רקפת: מי?
- אביגדור: הדייר!
- רקפת: מה כבר אתה חושב שקרה?
- אביגדור: אולי הוא חנק אותה?
- רקפת: מי?

- אביגדור: הדייר.
- רקפת: למה שהוא יחנוק אותה?
- אביגדור: היא רצתה להעלות לו את השכר דירה,
- הוא סגר את התריס. תעשי אחד ועוד אחד.
- רקפת: סבא, אתה מלחיץ - סרט אימה.
- אביגדור: את לא קוראת עיתונים? את לא יודעת מה שנעשה?
- כל יומיים חונקים קשיש.

תמונה 8.

(המשך. הדלת נפתחת. עדינה נכנסת עם הצעיף, שווארמה ויין. מניחה אותם על השולחן)

- עדינה: (מפזמת ורוקדת) "סובי סובי ממטרה
- רקפת: למה את לא עונה לטלפון?
- עדינה: (ממשיכה לשיר) "לפזר פניני אורה, סובי והתיזי מים".
- אביגדור: העיקר שהוא לא חנק אותה.
- עדינה: עץ יריע בשדרה...(מרקידה אותם)
- אביגדור: (מתייחס לשירתה) חבל שהוא לא חנק אותה.
- עדינה: (מוציאה בקבוק יין תוך המשך השיר)
- " האדמה תיתן פרייה, באין גשם משמים, גשם משמיים"
- תתכבדו.
- רקפת: (לוקחת את היין) סבתא? יין באמצע היום?
- אביגדור: זה לא הולך טוב עם התרופות.
- עדינה: זה יין צעיר, בוז'ולה. זה לא הולך טוב על בטן ריקה.
- אביגדור: הבאתי חסה ורוקט מהצרכנייה.
- עדינה: לא תודה. אני מסודרת.

(היא מוציאה את השווארמה מהתיק ומתיישבת, מתקדמים אליה)

רקפת: שווארמה?

עדינה: כנראה צניחה לא צפויה של B12.

אביגדור: מה זה צניחה של B12?

עדינה: זה קרה גם לאליזבת.

(הטלפון של עדינה מצפצף. אביגדור מסתכל).

רקפת: מישהו פה שואל אם את "ערה"...

אביגדור: מי שואל?

עדינה: כנראה טעות.

רקפת: המספר לא מזוהה.

עדינה: בטח תרומות.

אביגדור: תרומות? לשאול אם את ערה? זה מעניין.

עדינה: למה מי אתה חושב שכבר מעניין אותו אם אני ערה?

אביגדור: (מסתכל על עדינה) הו, הנה זה מגיע.

שוב המבט המעורפל.

עדינה: זה המבט שלי תמיד.

אביגדור: זה המבט שלך כשאת לא אומרת את האמת.

עדינה: (קמה, פותחת) אתה רוצה את האמת? אין שום בעיה.

הגעתי לדירה לקחת צ'ק, הדייר לא היה שם,

היה שם בחור צעיר אחר, יפה תואר,

נתן לי בוז'ולה ושווארמה. ו-הו הו איזה מילים שהוא אמר לי...

כעת הוא מברר אם אני ערה.

פאזה

אביגדור: (כמובן שלא מאמין) איזה צירוף מקרים,

בדיוק בזמן שלא היית פה באה לבקר אותי ברזיט בורדו,
 לקחה אותי לחדר השינה.
 והו הו איזה חניגה שעשינו שם.
 המצעים נשרפו.
 תסלחי לי, היא עוד מחכה שם.
 (יוצא לכיוון חדר השינה).

עדינה: (הולכת אחריו) "חניגה".

תמונה 9.

רקפת: למה את מאמללת אותו?
 עדינה: גברים נשארים בחיים רק כשעושים להם את המוות.
 רקפת: טוב, (מדוכדכת) אני חוזרת לקליניקה. (הולכת לכיוון היציאה)
 עדינה: בובלה? קרה משהו?
 רקפת: סתם, דיכאון שיגרת...
 עדינה: בגיל שלך, את צריכה לקום כל בוקר,
 לנשק את המראה ולהגיד תודה.
 רקפת: תודה? על מה? על זה שאני מנקה כל היום אבנית משיניים?
 שהריח של הקליניקה נדבק אלי ולא עוזב?
 על זה ש סוף סוף... מצאתי מישהו...
 עדינה: מצאת מישהו...?
 יעל: הוא יפה שאת מתעלפת אחורה, הוא גבוה והוא אוהב את
 בטהובן.
 רבקה: מעניין. הרבה צעירים היום אוהבים את בטהובן.
 יעל: אבל אני לא יודעת לאן זה הולך

- עדינה: הוא רציני?
- רקפת: מה?
- עדינה: כמה הוא רציני?
- רקפת: לא יודעת.. הוא מבלבל אותי.
- עדינה: את צריכה להבין ממנו כן לא לא.
- אם הוא לא רוצה צאצאים אנחנו שתינו מבזבזות את הזמן.(מתיישבת)
- רקפת: שתינו?
- עדינה: את רוצה ילדים אני נינים, הבחור הזה יכול לספק את שתינו.
- את רק צריכה לשאול אותו. הכי ברור.
- רקפת: לשאול אותו אם הוא רוצה צאצאים... סבתא הוא יתאדה לגמרי.
- עדינה: חשוב שנדע איפה אנחנו עומדות. את כבר בת 36
- הביציות שלך לא יחכו לנצח.
- רקפת: תודה. ביי. (קמה)
- עדינה: (מושיבה אותה חזרה) פעם היה לי אחד, בקיבוץ, בדגניה, כתריאל. דרך העיניים שלו אפשר היה לראות את האוקיאנוס.
- לילות שלמים שהיינו מבליים ליד ערימות התבן, הירח היה מלא.
- את יכולה לתאר לך מה זה אומר לאהוב בניחוח חציר?
- רקפת: מצדי שיהיה בניחוח פחי זבל העיקר לאהוב.
- עדינה: אקיצר, אני רציתי משפחה, כתריאל רצה לכבוש את העולם.
- הלכתי ושאלתי אותו הכי בכנות: כתריאל, אתה רוצה ילדים?
- למחרת... הוא הפליג באניה ולא חזר.
- רקפת: טוב... סיפור אופטימי... נצנצים.

עדינה: ומה? נשארתי לבד? לא. החיים סידרו לי אביגדור.
 גברים באים גברים הולכים, בסוף מגיע הנודניק שנדבק אליך לכל
 החיים.

עדינה: קחי (נותנת לה את הצעיף)

רקפת: וואו, תודה, מקסים. מאיפה?

עדינה: מתנות לא מגלים.

(רקפת נותנת לה נשיקה. רקפת יוצאת).

תמונה 10.

עדינה: (מסתכלת בנייד וקוראת) ערה....

(מתקשרת בנייד)

תקשיב לי, אם אתה מעוניין באלפיים לחודש,

תשיג לי עוד אחת. (סוגרת).

(אביגדור נכנס מחדר השינה).

אביגדור: מי זה היה?

עדינה: (נתפסת) אחת הבנות מהברידג". (הולכת)

אביגדור: מי?

עדינה: רגינה. למה?

אביגדור: היא לא בקרואטיה?

עדינה: בוורשה. (הולכת)

אביגדור: אה, היא התקשרה מוורשה? יפה.

עדינה: מה הבעיה, יש לה חבילת שיחות בלי הגבלה. (הולכת)

אביגדור: מעניין.

עדינה: מה כל כך מעניין?

- אביגדור: הנה זה שוב מגיע. המבט המעורפל,
 מה את מסתירה מאחורי מסך העשן הזה?
 עדינה: אביגדור. אני בת שמונים, מה כבר יש לי להסתיר?
 אביגדור: כנות, זה המעט שאני מבקש ממך.
 עדינה: (לוקחת עוד שלוק מהיין).
 מתי השתכרנו לאחרונה, אביגדור?
 מתי התפעמנו מיופיו של הירח?
 מתי אהבת אותי?
 אביגדור: זה שאני סובל אותך, זה גם הרבה מאוד. (יושב)
 עדינה: ריגוש, מתי היה לנו ריגוש?
 אביגדור: מאיפה בא לך הריגוש הזה פתאום?
 עדינה: אתה צעיר, אתה רק בן שבעים ותשע, כשתגיע לשמונים תבין.
 (הולכת לכיוון היציאה)
 אביגדור: מה אני אבין שעוד לא הבנתי?
 עדינה: שדווקא בעשור התשיעי, הגיע הזמן להתרגש.
 צ'או. (הולכת)
 אביגדור: לאן את שוב פעם הולכת?
 עדינה: לדייר. (הולכת)
 אביגדור: מה יש לך עוד פעם מהדייר הזה?
 עדינה: הצ'קים.
 הוא טעה בתאריכים. עכשיו הוא מתקן.
 צ'או.
 אביגדור: (רץ למשקפת, מסתכל בה)
 "הוא סגר את התריס" ... (אביגדור יוצא).

תמונה 11.

(מעבר זמן קצר. תמונת רחוב).

- עדינה: נו...?
- אורגד: (בלחש) הייתי במעבדה, הרגשתי שעוקבים אחרי.
- עדינה: מי עוקב אחריך?
- אורגד: יש חברה מתחרה בשוויץ. הם יעשו הכול כדי להפיל אותי.
- עדינה: השגת או לא?
- אורגד: הם כאלה שלא בוחלים בלתקוע לך סכין בגרוגרת.
- אתה יכול למצוא את עצמך פתאום נופל מאיזה צוק.
או מרוטש בתוך ארגז קרטון.
- את מבינה באיזה סכנות אני נתון?
- עדינה: שאלתי אם השגת עוד גלולה.
- אורגד: (הולך לכיוון השני, היא אחריו) למזלי נשאר לי עוד קצת ליתיום.
- עדינה: תן לי את זה.
- אורגד: תראי אותך, כמו נרקומנית.
- עדינה: תן כבר.
- אורגד: שיהיה לך ברור. הסיבה היחידה שאני עושה את זה
היא מדעית פרופר.
- עדינה: פרופר שמופר, תן כבר.
- (לוקחת ממנו את הגלולה).
- אגב, מהגלולה הזאת הורדתי את המינרל של היידיש.
- עדינה: יופי. עכשיו תתקשר אליו.
- אורגד: למי?
- עדינה: למוישה זוכמיר, למי. לדניאל.

- אורגד: מה אני אגיד לו?
 עדינה: שאני ערה. ושיגיע לדירה בשעה שש. בדיוק.
 אורגד: לדירה שלי?
 עדינה: היא לא שלך, היא שלי, ואתה תדאג לא להיות שם.
 פארשטייסט? (יוצאת)
 אורגד: פארשטייסט. (יוצא לצד שני)

תמונה 12.

(עדי נכנסת לבמה בריקוד רומנטי-).

- עדי: יבוא
 (דניאל נכנס עם פרח ביד)
 אני ערה, הו כמה שאני ערה.
 דניאל: אני רואה.
 עדי: מה השעה אצלך?
 דניאל: שש ושתי דקות.
 עדי: (לטלפון של דניאל) בוא נמשיך מאיפה שהפסקנו. תראה את ה...
 ירח. (מתחילה שוב להתנגן הסונטה לאור ירח).
 דניאל: יפה...
 עדי: (בעונג) אחחח, הפסנתר הזה... עור ברווז.
 דניאל: אני בעיקר אוהב את הפרק השלישי.
 עדי: (מושיבה אותו על הספה)
 אני לא בטוחה שנגיע לפרק השלישי.
 דניאל: למה?
 (קמה) חם לי כמו במדבר סהרה

ואתה בכלל באיסלנד. תפשיר, איש צעיר.

בוא, מותר לך הכול.

דניאל: ככה באור?

עדי: בטח באור! תראה כמה העור שלנו מתוח.

דניאל: אנחנו לא קצת ממהרים?

עדי: (חוזרת לשבת) החיים זה רכבת הרים, צוציק, בוא תעלה על

הקרן.

דניאל: (דניאל מכבה מוסיקה) מה דעתך שניקח את הרכבת הבאה?

עדי: מה... אתה לא רוצה?

דניאל: אני רוצה אני מאד רוצה רק.... אולי ניקח קצת את הזמן?

עדי: יש לי רק עשרים ושש דקות.

דניאל: מה, את סינדרלה? נעלמת בחצות?

עדי: הלוואי היה לי עד חצות, אני עד שש וחצי.

דניאל: מה קורה בשש וחצי?

עדי: תרגיש את הלב שלי.

דניאל: פועם. לגמרי. בשני החדרים.

עדי: הושט ידך וגע במ (צלצול בדלת)

עדי: אל תפתח עכשיו.

רקפת: (מבחוץ). דניאל? אתה שם?

(דניאל מציץ לדלת).

דניאל: (מראה לה מאחורי הווילון) תיכנסי לכאן. אין ברירה.

עדי: מה יש לך, בנדיט?

דניאל: אל תגידי "בנדיט", לא עכשיו.

(עוזר לה להתחבא מאחורי הווילון).

תמונה 13.

(בדלת רקפת. המשך).

- רקפת: הי בוב, מה אתה מסנן אותי?
 דניאל: מה פתאום.
 רקפת: התפלאתי, אמרתי אני אחפש אותך כאן.
 דניאל: (מזהה את הצעיף על צווארה). צעיף יפה.
 רקפת: מה אתה כזה מרוחק? אני מפריעה?
 דניאל:אני פשוט מאחר ל...הרצאה... אז אני חייב ל...

(מוביל אותה לדלת).

- רקפת: אני ממש צריכה לשאול אותך משהו.
 דניאל: דחוף?
 רקפת: ברמה של או עכשיו, או אף פעם.
 דניאל: או קיי...
 רקפת: או קיי...(מורידה את הצעיף) אוקיי.
 אוקיי.

תראה דניאל, שיואו אני מה זה לא טובה בשיחות האלה אבל אני מרגישה שאני חייבת להוציא את זה החוצה כי אני לא מתפקדת כבר כמה ימים, וזה לא שאני לא מנסה פשוט אלה מחשבות טורדניות כאלה, מכיר? שלא מניחות לי ואפילו הגז צחוק בקליניקה כבר לא עוזר כמו פעם, בכל מקרה מה שאני מנסה להגיד זה שאנחנו יוצאים כבר תקופה והגענו לשלב הזה שצריך להבין לאן זה הולך ואני לא רוצה להיות הבחורה הזאת המלחיצה כי סך הכל אני ממש קול וזורמת אבל אני חייבת לקבל ממך תשובות לשאלות

דניאל: רקפת איזה שאלות?

רקפת: לגבי צאצאים, זאתומרת אם אתה רואה שהקשר הזה הולך לכיוון

של צאצאים, אתה יודע כן לא לא, כי אם אתה לא רואה פה

פוטנציאל לצאצאים - אומרים צאצאים? כי פתאום המילה הזאת

נשמעת לי מוזרה אולי כי אמרתי אותה הרבה פעמים.....

(שתיקה)

וואו! איזו שטות! למה הייתי צריכה לשאול את זה?

תעשה על זה delete

איזה מטומטמת...

זה היה רעיון של סבתא שלי,

שלא תבין, היא אישה מקסימה,

אני בטוחה שאם אתה תפגוש אותה תתאהב בה.

(עדי מתעטשת מאחורי הווילון).

רקפת: מה זה?

עדי: (מאחורי הווילון) אוי גוועלד.

דניאל: זה ה...חתול. של השכנים.

(עדי מתעטשת שוב מאחורי הווילון).

עדי: אוי גוועלד.

רקפת: חתול שמדבר אידיש

(רקפת פותחת את הווילן ומגלה את עדי).

תמונה 14.

- עדי: (רקפת מבוהלת, עדי יוצאת מהאבטיה)
 אוי גוועלד. גוועלד.
- דניאל: (נכנס ביניהן) זאת אָה...עד. עדי בַר. בת דודה של אורגד. היא...
 רקפת: היא מה?
- דניאל: היא באה אליו אחרי הרבה שנים וגילתה...
 עדי: המון עובש. (שוב מתעטשת).
- דניאל: כן היא נכנסה ו...
 עדי: כן כשמתקלחים עם חלון סגור... (עדי ודניאל מתחילים לדבר יחד)
 רקפת: די! (לדניאל) למה? כי היא יותר צעירה ממני?
 עדי: (מאזנת) זה לא בטוח.
- רקפת: כי יש לה ציצים יותר עומדים?
 עדי: (מרגיעה) תבואי עוד חצי שעה, מיידלע.
- רקפת: כי אני לא מספיק סקסית בשבילך? (כמעט נופלת)
 עדי: אָה... סליחה. אל תעשי מעצמך סמרטוט.
- רקפת: (לדניאל) ממש עדיף שהיא לא תדבר.
 עדי: (לרקפת) אם הייתי יודעת שזאת את,
 לא הייתי מתקרבת אליו, מיין קליינע מיידלע.
- דניאל: את מכירה אותה?
 עדי: (מתקרבת לרקפת) אני לא צריכה להכיר אותה
 בשביל לדעת שהיא בחורה שופרא דה שופרא.
- רקפת: הדבר האחרון שאני צריכה עכשיו זה את המחמאות שלה.
 עדי: אני רק אומרת את האמת.
 דניאל: עדי את בצד שלי או שלה?

עדי: אני לא בצד. נתקעתי לכם באמצע.

דניאל: רקפת, אני לא תכננתי את זה.

אבל ברגע שפגשתי את עדי,

הבנתי שכל מה שהיה לי עד עכשיו היה ליד.

עדי היא הדבר עצמו.

עדי: אוי אברוך. (מתיישבת על השולחן)

רקפת: אתה דוקר אותי- סכין.

ואני... טיפשה- דיקט, באתי לשאול אותך על צאצאים!

(בדרכה החוצה) שיהיו לכם חיים טובים.

(רקפת יוצאת שוכחת שם את הצעיף).

עדי: בובלה חכי!

תמונה 15.

(עדי מגלה את הצעיף של רקפת).

עדי: אני לא אסלח לעצמי. אני הרסתי לה את החיים

(מתיישבת על הספה)

דניאל: איזו נשמה אצילה יש לך, עדי.

אם חשבתי שאני אוהב אותך,

עדי: אל תגיד "אוהב"...

דניאל: עכשיו אני בטוח.

עדי: (קמה) די אתם הגברים מבטיחים ומבטיחים ובסוף נוטשים

לאנחות.

דניאל: כמה גברים כבר נטשו אותך?

עדי: מספיק אחד.

- דניאל: (קם אליה) אני לא אטוש אותך.
 עדי: עלה על הספינה והפליג רחוק.
 דניאל: באתי לעולם הזה רק כדי לפגוש אותך.
 נועדנו זה לזו.
 עדי: (מסתובבת אליו) מה השעה אצלך?
 דניאל: שש עשרים ושמונה.
 עדי: שתי דקות, בשביל שתי דקות נחיה עם רגשות אשם
 לנצח?
 דניאל: למה רק שתי דקות?
 עדי: (מרגישה כאב בפטמה) אהההה....
 דניאל: מה...?
 עדי: שוב דוקר...
 דניאל: שוב ב... (פטמה) ?
 עדי: אני הולכת רגע לאבמטיה.
 דניאל: שאני אבוא איתך?
 עדי: לא! די! (נכנסת לאמבטיה סוגרת וילון).

תמונה 16.

(אורגד בדלת)

- אורגד: (נכנס במהרה) איפה היא?
 דניאל: (יושב על הספה) במקלחת.
 אורגד: (הולך לאמבטיה).... היא בסדר?
 דניאל: היא הזיעה, שוב דקר לה.

- אורגד: וידיש? היא דיברה יידיש?
דניאל: פחות.
- אורגד: (מרוצה. מקליט) פחות אידיש.
דניאל: אורגד, אני בצרות.
- אורגד: (הולך לחלון) אתה מדבר?
אני לא אתפלא אם הק.ג.ב כבר עלו עלי.
- דניאל: עדי היא הנשמה התאומה שלי.
הכל היה מושלם עד שהגיעה לפה רקפת.
- אורגד: (מסתובב) רקפת? לפה? רקפת רקפת?
דניאל: מאז עדי לא מעוניינת בי יותר.
- אורגד: תקשיב, דניאל... זה לא שהיא לא מעוניינת.
דניאל: אז מה הבעיה?
- אורגד: עדי... היא חולה מאוד. (מתיישב)
דניאל: במה?
- אורגד: מחלה קשה.
דניאל: איזו מחלה יש לה?
- אורגד: סופנית.
דניאל: איזו מחלה **בדיוק**? מה השם שלה?
- אורגד: מחלה חדשה... המדע עוד לא מצא לזה שם..
מחלה מולטי סופנית.
- למה היא מזיעה כל כך הרבה?
למה הדקירות? היא בקריסת מערכות ביו-קוגניטיבית.
- לא נשאר לה עוד הרבה זמן דניאל.
דניאל: כמה?

- אורגד: (מסתכל בשעון) זה עניין של רגעים.
 דניאל: (מתקרב למקלחת, אורגד חוסם אותו) עדי?
 עדינה: (מהמקלחת) תלך עכשיו דניאל.
 דניאל: תני לי להיות שותף במה שעובר עליך, אהובתי.
 עדינה: (מהמקלחת) תלך אהובי, אני מתחננת.
 דניאל: (לאורגד) מה קרה לקול שלה?
 אורגד: זה הקול של הסוף.
 עדינה: (מהמקלחת) אם אתה אוהב אותי, תלך.
 דניאל: (לאמבטיה) אני אוהב אותך, (לאורגד) אני אלך.
 (דניאל בדרכו החוצה) מולטי סופנית? (יוצא).
 אורגד: מולטי.

תמונה 17.

- (אורגד מתיישב על הספה)
 אורגד: (לעדינה) את יכולה לצאת.
 עדינה: דגנרט, תראה מה עשית.
 אורגד: בואי נגיד שגם לך יש חלק בכל ה...
 עדינה: זה אתה שחילקת פה גלולות על ימין ועל שמאל.
 אורגד: חילקתי?
 עדינה: זה אתה שהעלית לי רגשות מהבוידעם.
 אתה בכלל מסוגל להבין?
 (מתייאשת) אָה, איך תבין? מה יש לך בחיים?
 (הוא פורץ בבכי) מה קרה עכשיו? זה משהו שאמרתי?
 אורגד: לא יכול עם כל הלחץ הזה.

- עדינה: בטח שאתה לא יכול עם כל הלחץ הזה,
כל מה שיש לך בחיים זה מבחנות וקופים.
- אורגד: גם קופים כבר אין לי. אליזבת מתה.
עדינה: (בקרות) משתתפת בצערך.
- אורגד: (מאשים) היא הקריבה את החיים שלה, את יודעת בשביל מה?
בשביל שקשישים כמוך יקבלו הזדמנות שניה לחיות.
- עדינה: בינתיים ההזדמנות השנייה שלי,
הרסה לנכדה שלי את ההזדמנות הראשונה שלה.
(פאזזה)
אליזבת מתה?
- אורגד: (קם, שם צעיף בעגלה) טוב, בואי נתנחם בזה שחוץ מאליזבת אף
אחד לא מת.
בנתיים.
לפחות אצלנו כולם בחיים.
- עדינה: איזה חיים אלה?
הנכדה שלי מפורקת לחתיכות.
צריך להרכיב אותה מחדש.

תמונה 18.

(מעבר זמן קצר).

- רקפת: הייתי הכי כנה, הכי חשופה, כמו שאמרת לי.
בסוף אני מוצאת אצלו מישהי.
- עדינה: מי המנוולת? שייסתמו לה החצוצרות.
- רקפת: יותר צעירה ממני, יותר יפה ובלונדינית.

- עדינה: בלונדינית, זה תמיד עבר שחור.
- רקפת: כבר דמיינתי איך אני עוקרת לה את כל השיניים. בלי הרדמה.
- עדינה: אָה... בואי לא ניגרר לאלומות פיזית.
- רקפת: יש לך משהו נגד דיכאון?
- עדינה: כדור שינה. מתחשק לך?
- (נותנת לה כדור)
- רקפת: זה גם נגד דיכאון?
- עדינה: כשנרדמים גם הדיכאון נרדם.
- רקפת: רגע, כוס מים (רקפת בולעת).
- רקפת: לא, אני שותה על יבש.
- עדינה: (רקפת שמה ראש על עדינה) בובל'ה, מאז שאמא שלך עזבה אותנו, את היחידה שנשארת לי ולאביגדור. היחידה שיכולה להמשיך את השושלת. את חייבת למצוא מישהי.
- רקפת: מי?
- עדינה: זאת הבעיה. כל הבחורים אותו דראעק.
- מה את חושבת שלא אהבתי את כתריאל?
- עד היום הוא צץ אצלי בזיכרון...
- זאת הבעיה עם אהבה ראשונה, לא מרפה, נשארת לתמיד. כמו הרפס.

תמונה 19.

(אביגדור נכנס עם עגלת שוק ותמונה)

אביגדור: הבאתי נבטים ואבוקדו.

עדינה: תודה. תכין סלט. (יוצא)

אביגדור: (חוזר) איפה היית...?

עדינה: אני פה. הרדמתי את הילדה.

(בוחר את עטיפת הבונדורמין).

אביגדור: מקודם. איפה היית מקודם?

עדינה: אני בקושי זוכרת איפה אני עכשיו.

אביגדור: אמרת שאת הולכת לדייר.

עדינה: נו, מה לא בסדר?

אביגדור: (זורק לה תמונות על השולחן, עדינה מסתכלת על התמונות)

צילמתי. היו שם שלושה. רקפת ובחור ועוד בחורה צעירה.

(מתחיל ללכת מאחוריה) איפה את היית?

עדינה: (נלחצת) איפה אתה כבר חושב שהייתי?

אביגדור: הלא זה מה שאני שואל והלא מזה את מתחמקת.

עדינה: ממה יש לי להתחמק?

אביגדור: אני אשאל אותך שאלה פשוטה, ואני אשאל פעם אחת. (מאחוריה)

עדינה: נו שויין, תשאל כבר.

אביגדור: זה כתריאל?

עדינה: כתריאל? (קמה)

אביגדור: אני מעוניין לדעת אם כתריאל הופיע עוד פעם אצלך בחיים.

עדינה: מאיזה ארון נפטלין הוצאת עכשיו את כתריאל?

אביגדור: אם זה כתריאל, אני מעוניין לדעת, זה הכל.

- עדינה: חמישים שנה לא שמעתי מכתריאל.
 כתריאל בכלל לא בארץ.
- אביגדור: או. מניין לך שהוא לא בארץ?
 עדינה: קראתי עליו באיזה עיתון.
- אביגדור: אני מקווה שבמודעות האבל. (מתיישב)
 עדינה: לא זוכרת איפה, אבל אני לא אתפלא אם הוא כבר לא אתנו.
 עכשיו נרגעת?
- (פאזזה)**
- אביגדור: יש דברים שאני אף פעם לא אשכח.
 עדינה: הנה זה מתחיל.
- אביגדור: איך מתוך חלום נאנחת בעונג "כתריאל, כתריאל".
 עדינה: תגיד לי, אתה עושה לי עכשיו משפט?
 על מה? על חלומות שחלמתי בתקופת האבן?
- אביגדור: הייתה בניכם גם חליפת מכתבים.
 עדינה: זה קרה לפני שהמציאו את הטלפון.
- אביגדור: מי שאל קודם אם את ערה!
 עדינה: לא כתריאל.
- אביגדור: מי כן?!
- עדינה: די אביגדור. לוזמיך הופ. תרד ממני.
 אביגדור: טוב, הבנתי. (הולך לעומק).
- עדינה: לאן?
 אביגדור: כשאת תספרי לי, אני אספר לך.
 (עוצר). אני מכיר אותך יותר מדי טוב עדינה. יותר מידי טוב.
- אביגדור יוצא קטע מסוגן של עדינה ועדי יחדיו)

תמונה 20.

(צלצול בדלת. עדינה פותחת. בדלת דניאל. היא מופתעת).

- עדינה: פתוח! שלום.
- דניאל: את סבתא של רקפת אני מניח.
- עדינה: (בשוק) אָה... היא... ישנה. לקחה כדור שינה- בגללך.
- דניאל: איך ידעת שזה אני?
- עדינה: ניחשתי.
- דניאל: אפשר להיכנס רגע?
- עדינה: (לכיוון הדלת, מסמנת ללכת) מאוחר מדי, תודה ושלום...
(פונה ללכת).
- טוב, בוא תיכנס.
- דניאל: (נכנס) תודה.
- עדינה: שאני אעיר אותה?
- דניאל: לא, לא. שתישן. להפך. אני ארגיש יותר נוח לדבר **אתך**.
- עדינה: על מה?
- דניאל: הגברת הייתה פעם צעירה אני מניח...
- עדינה: תתפלא, ולא כל כך מזמן.
- דניאל: הגברת בטח זוכרת מה זה... פרפורים בלב.
- עדינה: עד היום יש לי רשרוש.
- דניאל: תארי לך שאפילו היום, פתאום היית פוגשת גבר שהיה מסעיר לך את כל הנימים, מעורר בך תחושות רדומות שכבר שכחת שקיימות אצלך...
- עדינה: אתה פגעת בנכדה שלי...

- דניאל: פשוט היה חשוב לי שתביני, רקפת מקסימה בעיני.
- עדינה: אז בשביל מה היית צריך בחורה אחרת?
- דניאל: ברגע שעדי הגיעה...
- הלב התבקע לאלפי חלקיקים זעירים שהתפזרו בשמש.
והכי בכנות, זה לא בגלל שנמשכתי אליה בגוף.
- עדינה: (לרגע מתבלבלת) למה? אתה לא נמשך אלי? ... אליה?
- דניאל: (מתיישב על המסעד) היא סחפה את כל החושים שלי כמו...
- עדינה: ...סימפוניה?
- דניאל: בדיוק. רק שהסימפוניה הזאת נקטעה לפני השיא.
- עדינה: תקשיב לי טוב עכשיו,
ומה שאני מציעה לך, לא שמעת ממני.
- דניאל: אין לך מה לדאוג.
- עדינה: תפגוש את הבחורה השנייה עוד פעם אחת.
- דניאל: את עדי?
- עדינה: (רומנטי) תפוצץ גם לה את הלב לחלקיקים.
ואחר כך תשכח ממנה לתמיד. ואז תחזור לרקפת.
- דניאל: איזה ראש פתוח יש לך הגברת...
- עדינה: עדינה ברמן.
- דניאל: רק שעדי חולה. מולטי סופנית.
- יכול להיות שהיא בכלל כבר לא חיה.
- עדינה: היא חיה. היא חיה.
- אתה תעשה אתה חסד אחרון לפני שהיא מתה.
ואחר כך תחזור לרקפת.
- דניאל: תודה... (קם ויוצא) להתראות.

- עדינה: להתראות, בנדיט...
 דניאל: (עוצר) רק שתדעי הגברת עדינה, אם הייתה לי סבתא,
 הייתי רוצה שהיא תהיה דומה לך. (מניח יד על הכתף שלה)
 (יוצא. עדינה מתקשרת לאורגד).
 עדינה: (קמה לטלפון) אני צריכה עוד גלולה.

תמונה 21.

- (אורגד נכנס, רחוב)
 אורגד: (נכנס) תקראי את השפתיים שלי. אין עוד גלולה.
 עדינה: תקרא את השפתיים שלי אתה. תשיג לי עוד אחת!
 אורגד: הגלולה הזאת גרמה רק נזק.
 עדינה: מי שגרם פה נזק זה אתה, פרנקשטיין.
 אורגד: אין לי יותר ליתיום נוזלי. נגמר לי.
 עדינה: אז בלי.
 אורגד: (מתרחק מעצבים) את לא מבינה הא?
 עדינה: מה שאתה לא מבין זה שדניאל,
 חייב להיות עם עדי בר. רק עוד פעם אחת.
 אורגד: למה חייב?
 עדינה: אתה אמרת לו שהיא חולה!
 אתה צריך לתת לו את ההזדמנות להיפרד ממנה.
 (פאוזה)
 אורגד: טכנית. אי אפשר בלי ליתיום.
 עדינה: אם היית מדען היית כבר מהנדס משהו.

- אורגד: אני לא יכול להנדס עכשיו גלולה חדשה
ומהישנות אני בטח לא אתן לך.
- (פאזזה)
- עדינה: מהישנות?
איזה ישנות? (מתקרבת אליו).
תן לי מהישנות!
- אורגד: פג התוקף!
עדינה: מה זה פג התוקף, מה זה קוטג'?
אורגד: קשה לדעת איזה אפקט יהיה להן.
עדינה: גם קוטג' שפג לו התוקף, אני עדיין אוכלת.
(מרביצה לו) תן לי. תן לי!
אורגד: תראי אותך... את בקריז.
עדינה: תן אמרתי!
אורגד: (תופס את הידיים שלה) גם אם זה היה עובד,
הגלולות האלה מספיקות רק לכמה דקות.
עדינה: כמה דקות. זה כל מה שאני צריכה.
אורגד: (בורח ממנה-קרוס) ניסיתי את החומר הזה רק על עכברי מעבדה.
האחוז של הליתיום קטן פה משמעותית.
שלא לדבר על כמויות היידיש שיש בפנים.
את לא תדעי מאיפה זה בא לך.
(מוסיקה, מבין משהו. לעצמו).
שניה אחת... האמת שאם זה יעבוד...
דווקא בגלל המינון הנמוך של הליתיום,
זה יהיה הישג עצום.

- עדינה, כשאני אקבל את הנובל,
את תשבי לצידי בשורה הראשונה.
- עדינה: אורגד, אני לשוודיה איתך לא נוסעת.
(הוא מוציא חפיסה בידיים רועדות, שופך לה ביד את הגלולות).
- אורגד: טוב. זה הולך לפי צבעים.
האדומה תספיק לעשר דקות,
הצהובה לחמש, הירוקה לשתי דקות, משוער, כן?
- עדינה: (רושמת) והשחורה?
אורגד: (בלחש. זה יוצא לא מובן כמו ג'יבריש) זה כמו ציאניד
עדינה: מה?
- אורגד: צי –א– ניד. זה במקרה שעולים עלינו מה- F.D.A.
השחורה תשמיד אותך תוך שניות.
עדיף למות מאשר ליפול בידיים שלהם.
- עדינה: אם אתה לא רוצה למות עכשיו,
תתקשר עכשיו לחבר שלך. (לכיוון היציאה)
אורגד: (מוציא את הטלפון) אבל שיהיה לך ברור,
כאן בדירה את לא פוגשת אותו.
- עדינה: תגיד לו שבחצות יפגוש אותי ביער. (הולכת)
אורגד: איזה יער בראש שלך?
עדינה: זה שמול הבית (יוצאת)
אורגד: (מחייג. מדבר לטלפון) דניאל.
היא תחכה לך בחצות בגינה הציבורית, ...מול טאגור 8.
(סוגר)
(לעצמו) "יער".

תמונה 22.

- (המשך. כמה שניות אחרי שהיא יוצאת נכנס אביגדור.
הוא לוקח שפריצר ומתיז על רקפת היא מתעוררת מטושטשת)
אביגדור: תתעוררי רקפת. קומי.
אין לך זמן עכשיו להיות היפהפייה הנרדמת.
רקפת: יפהפייה אני לא, תן לפחות להיות נרדמת.
אביגדור: פיתחתי את התמונה.
רקפת: (עוד מטושטשת) תמונה?
אביגדור: צילמתי את הדירה בטאגור. משהו לא הסתדר לי.
(לוקחת ממנו את התמונה, מתיישב)
(מתעקש) מי בתמונה, בובל'ה?
רקפת: אני ודניאל, ו...השרמוטה...
(לוקח את התמונה בחזרה)
אביגדור: (מראה בתמונה) שימי לב שה...שמוכרת המזון...
כשהיא יוצאת מאחורי הווילון.
מה היא לובשת? נראה לך מוכר? (קם)
(פאזזה) המכנסי בז', החולצה הלבנה והז'קט עם המשבצות...
רקפת: ...הבגדים של סבתא...
אביגדור: תמיד יש אָם ותמיד יש אז, בובל'ה.
אָם היא לובשת את הבגדים של סבתא, אז...
(מתיישב)
(מסמן לה עם היד להמשיך את דבריו).
רקפת: נו...
אביגדור: אז סבתא כנראה נמצאת במקום אחר. בלי בגדים.

- רקפת: מה?!
- אביגדור: זה מסובך ואפל יותר ממה שזה נראה.
- מה את יודעת עליה?
- רקפת: היא בת דודה של אורגד, הדייר.
- אביגדור: מה את יודעת על הדייר?
- רקפת: ... שלום שלום כזה.
- אביגדור: (חושב) תיגשי אליו ותחלבי אותו.
- רקפת: מה?
- אביגדור: שימי נעלי עקב, מיני, אודם...
- רקפת: אתה מבקש ממני לפתות אותך?
- אביגדור: זה מאוד מקובל.
- רקפת: מקובל אצל מי?
- אביגדור: גם אנחנו בזמנו, שלחנו את מיטב הנערות אל הבריטים, ככה הקמנו מדינה.
- רקפת: אני לא במצב להקים מדינה עכשיו, ובטח שלא לפתות אף אחד.
- אביגדור: זה מאד פשוט, תיגשי אליו ותעשי (מדגים לה איך לסדר את השיער)
- (רקפת לא מתמסרת, ממשיך להסביר לה)
- אביגדור: כן, וכשהוא מדבר תהנהני ותגידי אההמממ אההמממ
- רקפת: אההההממ, אההההממ?
- זה בסדר סבא, אני אסתדר.
- שכחתי שם את הצעיף (יוצאת)

תמונה 23.**(בית אורגד. אורגד מוודא שהוילונות סגורים).**

אורגד: (מתרגל את נאום קבלת הנובל בידו דף ועט)
 מלך שוודיה היקר, מזכ"ל האום, אורחים נכבדים.
 (מתקן) אורחים מכובדים.
 אני נרגש וגאה לקבל הערב את פרס הנובל,
 חשוב לי להדגיש שכל מה
 שעשיתי לא נעשה על מנת לקבל את הפרס.
 גם, אבל לא רק. (מגחך מהבדיחה של עצמו).
 אני רוצה להגיד תודה מיוחדת לגברת עדינה ברמן שטסה איתי
 במיוחד עד שוודיה ויושבת כאן בשורה הראשונה. הי עדינה.
 ותודה אחרונה וענקית לקופה אליזבת שקיפחה את חייה למען
 המין האנושי.
 אני רוצה לתרום חצי מסכום הזכייה לארגון לשמירת חיי
 הקופים באפריקה.
 הרי בשורה התחתונה מה אנחנו אם לא קופים?
 לא ככה מלך שוודיה?
 כלומר בצחוק לא ברציני. כנראה שהשוודים קצת פחות דומים
 לקופים. טוב. אני אמחק את זה.

(צלצול בדלת.- אורגד פותח. רקפת בפתח עם מיני אדום ועקבים).

אורגד: כן.
 רקפת: (רקפת נכנסת) הי.
 אורגד: רקפת... מה... (את עושה פה)?
 רקפת: אני יכולה... (להיכנס)?

- אורגד: כן בטח. הכל בסדר?
- רקפת: (מזיזה את השיער) אהההמממ, אהההמ... ..
- אורגד: מה הכוונה?
- רקפת: (נותנת לו מכה) הצעיף שלי... ..
- אורגד: אה כן, אני אביא לך
- רקפת: זה בסדר, תן לי
- (רקפת נכנסת. צועדת לכיוון הספה. בדרך מועדת ומעקמת רגל אחת).
- רקפת: אאוצ'. (נופלת)
- אורגד: את בסדר?
- רקפת: כן, לא, ממש לא.
- אורגד: תנשמי עמוק.
- רקפת: (מתכווצת) אחח. עיקמתי את הרגל.
- אורגד: תרפי. תרפי. תרפי
- רקפת: אני מרפה!! זה כואב.
- אורגד: מה את מרגישה?
- רקפת: כואב ויש לי נמלול כזה.
- אורגד: נמלול! מעולה נמלול! יש לי משחה מדהימה (מביא שפופרת).
- חבר שלי משנה ב' המציא. זה נותן אלחוש לנמלול.
- את יודעת רקפת,
- לא רחוק היום שיוכלו להדפיס לך קרסול בתלת מימד.
- בכלל אנשים אצלנו ממציאים דברים... טירוף.
- שלא לדבר על שנה ג'. כבר מוכרים לחו"ל... ..
- (מוריד לה את הנעל, מורח משחה. חוזר לרגל שלה)
- יותר טוב?

- רקפת: כן, תמשיך (מוציאה אוויר) פפפ... חזרה לי הנשימה.
יש לך ידיים טובות, הא?
(נושמת עמוק).
- אורגד: אה...זה עוד טיפה נפוח. בכל מקרה שווה לקבע את זה...
רקפת: מצטערת על כל ה...(בלגאן).
אורגד: אה, שטויות.
- רקפת: פשוט נעלי עקב ואני זה לא ... (הולך ביחד).
אורגד: האמת, היה לי מוזר שאת מסתובבת ככה עם... (עקבים).
רקפת: זה לא מתאים לי, אני קלמזית כזאת, הא?
אורגד: ממש לא. בעיני נעלי עקב באופן כללי זה לא...
תראי... בחורות, הטבע נתן להן רגליים,
בשביל מה להוסיף פרוטזה?
רקפת: וואלה.
- אורגד: במיוחד רגליים כמו שלך, אני מתכוון... כלומר, מה חסר?
(שוברים יחד לפרונט)
אורגד: זה גם לא בריא לגב, עקבים... כלומר,
אבל לך תריב עם אופנה.
(הם קרובים, מדברים יותר באינטימיות).
- רקפת: איך אני יכולה להודות לך?
אורגד: אה, לא, מה פתאום.
- רקפת: אבל אני רוצה. (נופלת לה היד על הספה)
אורגד: מה, להודות לי?
רקפת: אהמממ...(משחקת בשיער)
אורגד: תשירי לי שיר?

- רקפת: מה?
- אורגד: שיר.
- רקפת: אני לא שרה כזה טוב...
- אורגד: לא מפריע לי... אבל רק אם בא לך כלומר. ברגוע.
- (מתרחק, משלב ידיים)
- רקפת: סתם שיר?
- אורגד: כן. סתם.
- רקפת: (שרה) זה קורה שהדרך מתמשכת,
זה קורה יש ללכת ללכת,
(הוא מצטרף ושר איתה קול שני).
- שום דבר לא ידוע, לא שנה לא שבוע, יש לנוע לנוע
ולחשוב שהייתי יכול לחזור על הכל, אבל בן אדם.
- אורגד: יש לך קול יפה.
- רקפת: ליד דניאל בחיים לא הייתי מעיזה...
- אורגד: אם זה מנחם אותך, גם אני עברתי פרידה לא קלה.
היה בה משהו כל כך אנושי, באליזבת.
- רקפת: האקסית שלך??
- אורגד: אורנגאוטן.
- רקפת: אההה.
- אורגד: נפטרה בפתאומיות.
- אני ממש יכול לראות את התמונה שלה מולי עכשיו.
- רקפת: ...תגיד, אם אנחנו כבר בתמונות...
- (מראה לו את התמונה שאביגדור צילם) בת דודה שלך...
- אורגד: עדי בר? (אורגד קם)

- רקפת: כן.
- אורגד: (מתרחק ממנה. נלחץ) ... מי צילם?
- רקפת: מה זה משנה?
- אורגד: מישהו צילם את הדירה. מי צילם?
- רקפת: איך זה שהיא עם הבגדים של סבתא שלי?
- אורגד: זה ה-F.D.A? הם פנו אליך?
- (הולך לתריסים לבדוק אם מישהו מציץ)
- רקפת: איזה F.D.A? (קמה)
- אורגד: זה הם צילמו?
- רקפת: מה זה קשור אורגד!
- אורגד: למה באת לפה בכלל? בשביל לרגל!
- רקפת: מה יש לך?
- אורגד: כשמצלמים לך את הדירה ועוד מהגובה זה מלחיץ.
- רקפת: (מראה שוב את התמונה) מה אתה יודע, אורגד?
- אורגד: שום דבר. כלום. ואם הייתי יודע שסבתא שלך...
- רקפת: סבתא שלי? מה איתה? דבר איתי. (תופסת אותו)
- אורגד: אני לא יכול.
- רקפת: זאת סבתא שלי אני דואגת לה!
- הייתה אצלך בחורה שלבשה את הבגדים שלה.
- אורגד: אני לא יכול יותר עם הלחץ הזה. (יושב)
- גם אם אני אספר לך לא תאמיני.
- רקפת: תנסה. שחרר את זה כבר. (יושבת לידו, מניחה יד)
- אורגד: את מסוגלת ללכת?
- רקפת: לאן?

(היא קמה. יכולה לדרוך בצליעה).

אורגד: ליער.

רקפת: איזה יער?

אורגד: בואי אני אתן לך נעליים.

אורגד: אולי אם תראי בעצמך, תוכלי להאמין.

(חושך)

(יוצאים. התפאורה מתחלפת לחורשה. ברקע ירח גדול וכסוף).

תמונה 24.

(עדינה נכנסת לחורשה)

עדינה: האדומה - עשר דקות. הצהובה חמש. הירוקה שתי דקות.

השחורה, השמדה עצמית. מה השעה בכלל?

דניאל: (מרחוק) עדי?

עדינה: אוי ווי. שככה יהיה לי רע.

(עדינה בולעת את הכדור האדום ונעלמת מאחורי עץ).

(דניאל מגיע לחורשה).

דניאל: עדי...?

תמונה 25.

(עדי מגיעה מאחורי העץ).

דניאל: עדי?

עדי: דניאל

דניאל: איך את מרגישה?

עדי: אַמְחִיָּה ואתה?

- דניאל: עכשיו, איתך, הרבה יותר טוב.
- עדי: דניאל תקשיב...
- דניאל: תראי אותנו, כמו בציור סוריאליסטי של שאגאל.
- עדי: איך הוב זר- ליב שאגאל.
- מאיפה אתה יודע שאני אוהבת את שאגאל?
- (מתקרבים לאט לאט)
- דניאל: את גם אוהבת לקרוא את אגטה קריסטי, ושלום עליכם,
- את אוהבת גם בורשט עם שמנת חמוצה.
- עדי: (צוחקת) כל שבת בבוקר... מאיפה אתה יודע?
- דניאל: אני יודע עלייך הרבה מאוד.
- עדי: (שוברת, מתיישבת) דניאל, לא נוכל עוד, איך בין זר קראנק
- (מתקנת) אני מאוד חולה.
- (מתיישבת) כמה יידיש הוא שם בגלולה הזאת, גוועלד.
- דניאל: (מתיישב, מלטף את פניה) האהבה מנצחת כל חולי.
- את לא מרגישה?
- עדי: מרגישה ווס? מה?
- דניאל: הזמן עצר.
- עדי: לו רק ניתן היה... (קמה)
- די מענטשן זאָגן אז די צייט גייט אריבער
- די צייט זוגט אז מענטשן גייען אריבער.
- (אנשים אומרים שהזמן חולף, הזמן אומר שאנשים חולפים).
- היידיש לא מרפה!
- דניאל: אני רוצה אותך בכל שפה.
- עדי: ואם פתאום אני אתהפך... ?

דניאל: למה?

(דניאל מנשק לה את הצוואר, היא עוצרת אותו-קרוס ופוצחת בשיר).

האם תאהב אותי לנצח? האם תאהב? (שרה)

האם תאהב אותי כשאדערך? האם תאהב?

האם תמשיך ללחוש לי-

"אני אוהב אותך"?

האם עדיין תאהב

כש- לחיי יגיע סתיו?

(ריקוד, תוך כדי הריקוד עדי מתחלפת בעדינה).

תמונה 26.

(נכנסת עדינה הקשישה וממשיכה לשיר. היא לא מודעת לקשישותה).

עדינה: האם תאהב אותי לנצח

כשבלילות אקפא מקור

האם מאהבה עדיין

תישאר שיכור

כשאנבול, כשאתבלה,

האם תהיה תאהב

האם עדיין תאהב

כש- לחיי יגיע סתיו?

עדינה: קח אותי.

(היא מסתכלת על עצמה, קולטת מה קרה).

זה היה אמור להחזיק יותר זמאאאאן.

(פונה ממנו).

דניאל: הכול בסדר.

עדינה: אל תסתכל עלי! (היא רועדת).

דניאל: ... אני רוצה אותך כמו שאת. האמיני לי.

עדינה: מה אתה? סוטה? חובב קשישות?

דניאל: אל תפחדי.

(כמעט מתנשקים. רקפת ואורגד יוצאים מאחורי השיחים).

תמונה 27.

(אורגד ורקפת נכנסים)

רקפת: סבתא?!

עדינה: רקפת... מה את עושה פה?

רקפת: מה אני עושה פה?

עדינה: זה לא מה שאת רואה...

דניאל: זה לא מה שאת חושבת...

(פאוזה).

רקפת: (לאורגד) מה יש לחשוב?

קודם הוא ממקבל אותי עם הבת דודה שלך,

עכשיו הוא כמעט מתנשק עם סבתא שלי...

אורגד: זהו, ש..

רקפת: ש... מה?

אורגד: בת דודה שלי וסבתא שלך כלומר... זאת אותה אחת. בעצם.

רקפת: (לא מבינה כלום) מה?

עדינה: (לאורגד) מי ביקש ממך לפתוח את הפה הגדול שלך?

- רקפת: מה??
- אורגד: (לעדינה) אי אפשר לג'נגל את המציאות, עדינה,
רק האמת נכוחה.
- רקפת: מה נכוחה עכשיו???
- אורגד: (לרקפת) רקפת, סבתא שלך ...
כלומר אני, מפתח באוניברסיטה... גלולה...
היא לקחה וזה עבד.
- עדינה: (מראה לה את הגלולה) זה נראה כמו אקמול.
רק שבמקום נגד כאב ראש, זה בעד כל הגוף.
- אורגד: עדינה תדגימי לה.
(מוציאה את הגלולה, צעד קדימה)
זה בסדר היא שותה על יבש.
(עדינה בצעד קדימה- בולעת את הגלולה, כולם מחכים שיקרה משהו).
- רקפת: אם ניסיתם לעשות ממני בדיחה הצלחתם. (הולכת).
- אורגד: רקפת!
- עדינה: בובלה חכי רגע, בולה חכי, בובלה...
(הולכת אחריה נכנסת מאחורי העץ).

תמונה 28.

- (חוזרת מאחורי העמוד עדי הצעירה-חילוף).
- עדי: ...חכי רגע.
- רקפת: מה את עושה פה?
- (לאורגד) איפה סבתא שלי?
- אורגד: רקפת, זה מה שניסיתי להגיד לך, זאת סבתא שלך.

- רקפת: (לא בכיוון של להאמין) אה, עכשיו זה הגיוני. להתראות.
- אורגד: רקפת חכי רגע! בבקשה!
- (לעדי) עדינה, תני לה הוכחה. איזה משהו מהעבר... שרק שתיכן זוכרות...
- עדי: (חושבת) זוכרת שהייתי מכינה לך גפילטע רק בלי הגזר?
- רקפת: (לאורגד) מה היא רוצה ממני?
- עדי: את השעון קוקייה שהיה אצלנו בהול? זוכרת?
- רקפת: (לאורגד) בסדר, אז היה שעון קוקייה בהול. מה זה אומר?
- אורגד: (מתקרב לעדי) עדינה אולי משהו יותר אישי משעון קוקייה בהול? (עדי מעיפה את אורגד)
- עדי: (לרקפת) את הטיוול לצ'כיה? זוכרת? היית אז בכתה ב', טיילנו ברחוב, בפראג... זוכרת?
- את כל כך התרגשת ומיהרת לעלות על הרכבת החשמלית ושתי הדלתות נסגרו ואני לא הספקתי לעלות.
- נסעת לבד ברכבת. צעקתי לך, "תרדי בתחנה הבאה", "בתחנה הבאה רקפילולי"
- רקפת: רקפילולי?
- אורגד: (לעדי) רקפילולי זה מעולה. זה אישי.
- רקפת: רק סבתא שלי קוראת לי רקפילולי...
- עדי: אלה היו עשר דקות שנראו כמו נצח.
- רקפת: סבתא? (מתיישבת)
- עדי: (מתיישבת לידה) חיכית לבד בתחנה הבאה אכלת תפוח קטן, ירוק, שהיה לך בתיק.
- זוכרת? ילדה לבד עם צמה ותפוח. צפלה אוכלת אפלה.

- בובל'ה, איך יכולתי לנחש שכך יתגלגלו הדברים?
 רקפת: (מתקשה להאמין אבל זה מחלחל בה) זאת הזיה.
 דניאל: זאת לא הזיה. זאת האמת רקפת.
 רקפת: זאת הזיה שאתה בכלל מתערב.
 דניאל: עדי בר היא סבתא שלך. האמיני לי.
 אורגד: מאיפה אתה יודע?
 עדי: אוי ווי, שוב דוקר! (נעלמת מאחורי העץ).
 רקפת: מה דוקר? איפה דוקר?
 אורגד ודניאל יחד: (באי נחת) בציצקעס.
 אורגד: לא הייתי צריך לנסות את זה על בני אדם.
 אני הקדמתי את זמני.
 (עדי יוצאת, מיד אחריה רקפת)

תמונה 29.

- (חילוף- רקפת בצעדים אחורה- עדינה נכנסת קשישה עם הכדור השחור ביד).
 עדינה: (לרקפת) הנה אני, עם העור המקומט והבושה,
 שיאכלו אותי התולעים ביחד עם רגשות האשם.
 אורגד: רקפת תגידי לה משהו.
 רקפת: (קרוס)מה אני אגיד לה? תודה סבתא שלקחת לי את החבר?
 עדינה: צודקת. תכתבו על המצבה שלי:
 "מכרה את הנכדה האהובה שלה בעבור יצר הנעורים".
 (מוציאה גלולה)
 בוא ציאניד, בוא, קח אותי אתך ישר לגיהינום.
 (מתכוונת לבלוע את גלולת הציאניד).

דניאל ואורגד יחד: לא את השחורה, עדינה!
 אורגד: (לדניאל) מאיפה אתה יודע על השחורה?
 (שוב לוקחת את הגלולה השחורה במטרה לבלוע).
 דניאל: בבקשה עדינה אל תבלעי את השחורה.
 (נכנס אביגדור מהשיחים).

תמונה 30.

אביגדור: (נכנס) תבלעי, תבלעי כבר את הציאניד הזה.
 רקפת: סבא.
 עדינה: אביגדור...
 אביגדור: אני יודע הכול, עדינה. שום פרט לא חסר עוד.
 נו, למה את לא בולעת?
 עדינה: (מתחרטת) עכשיו הוצאת לי את כל החשק.
 (אורגד לוקח ממנה בעדינות את הגלולה השחורה).
 אביגדור: (לעדינה) נו מה? הכול בשביל השמגג הזה?
 (מצביע על דניאל).
 (לדניאל) זהו? אתה לא חושק בה יותר?
 אה(פאזזה) כתריאל?
 עדינה: ווי?
 אביגדור: קח אותה. היא "ערה".
 רקפת: (לאביגדור) סבא? אתה אתנו?

- אביגדור: (לדניאל) קח אותה! היא שלך, כתריאל!
 אורגד: (לאביגדור) קוראים לו דניאל.
- אביגדור: (לרקפת ואורגד) עוד לא הבנתם את המייסע?
 גם הוא קשיש. גם הוא לקח את הגלולה.
 רקפת: סבא בוא ננשום עמוק.
- אביגדור: רק שהגלולה שלו מספיקה לשנה שלימה.
 אורגד: זה לא ייתכן מדעית אביגדור...
 אביגדור: תתפלא. הקדימו אותך שם בשוויץ.
 אורגד: שוויץ? ...
 מאיפה אתה יודע?
 אביגדור: מאיפה אני יודע?
 אתה לא סגרת את התריס.
- דוקטור כתריאל גולדברג נולד לפני 79 שנים בליטא
 תסתכלי לו בעיניים, זה האיבר היחידי שלא משתנה עם הגיל.
 תסתכלי עמוק.
- (עדינה מתחילה ללכת לכיוון כתריאל)
 (עדינה מתקרבת לדניאל, דניאל מסתובב לעדינה, היא מתבוננת בו)
 עדינה: כתריאל...
 רקפת: סבתא, את בטוחה?
 עדינה: (לדניאל) לאן נעלמת, כתריאל?
 נופפתי לך לשלום בנמל בחיפה, עם ממחטה...
 אמרת שתחזור.
- דניאל (כתריאל): חזרתי, עדינה. איך בין דו. (אני כאן).
 אורגד: כתריאל גולדברג?

דניאל(כתריאל): דוקטור כתריאל גולדברג. שלום לכולם.

רקפת: (לאורגד)ואווו רגע שנייה, בואו נעשה סדר כי אני קצת

התבלבלתי, הייתי בזוגיות עם האקס של סבתא שלי? (נגעלת)

אורגד: (לדניאל) דוקטור כתריאל גולדברג ראש המחלקה לאנטי אייג'ינג

באוניברסיטת Y.I.L!

אביגדור בכבודו ובעצמו.

אורגד: (מתקרב לדניאל) לא יאומן, (מעכל).

הופעת יום אחד באוניברסיטה, התחברת איתי,

כאילו במקרה חשפת אותי למאגר הליתיום הנוזלי,

כל זה בגלל שאתה ניהלת רומן עם בעלת הדירה שלי?

(אורגד בשוק, פותח אחורה).

עדינה: כל זה בשבילי?

דניאל (כתריאל): (ברכות) עדינה. כל המסע הזה לך נועד הוא.

עדינה: (ברכות) פתאום נזכרת?

דניאל (כתריאל): אף פעם לא נשתכחת מליבי.

כאילו רק אתמול ישבנו על שפת הכינרת ודיברנו אהבה.

אהבה בניחוח חציר.

(מחזיק את ידיה) את היחידה בעולם, אחרי כל המאורעות

האיומים האלה...

היחידה בעולם הזה שהרגשתי איתה... משפחה.

בואי איתי, עדינה.

עדינה: לאן?

דניאל(כתריאל): מחכה לנו וילה בשוויץ, על שפת אגם ז'נבה.

עדינה: לי ולך?

דניאל(כתריאל): האש בלב עדיין בוערת, בקרוב, נוכל להישאר צעירים.

בקרוב נוכל לחיות עד גיל מאתיים.

אביגדור: (לעדינה) תלכי אתו. למענך אני אומר.

גיל מאתיים... אגם ז'נבה... פספורט שוויצרי. תלכי אתו.

(עדינה מסתובבת לדניאל, מתקרבת אליו לאט לאט)

רקפת: רגע ... את באמת מתכוונת ללכת אתו...?

עדינה: (נושקת לו) רק נשיקת פרידה אחרונה, לאהוב נעורים.

זה שהצית בי מחדש את אש החלומות שכבו.

דניאל (כתריאל): אז את לא...(נשארת)?

(עדינה מתקדמת לכיוון אביגדור)

עדינה: (לכתריאל) עכשיו אני פחות זקוקה לאש, כתריאל.

יותר למים. (מחבקת את אביגדור) מישהו אחר עבר איתי את

מסע החיים המפרך הזה.

הוא הכיר אותי וקיבל אותי על כל מגרעותיי.

אביגדור: וכאלה היו לה בשפע.

עדינה: אביגדור היה שם בשבילי בכל שעה.

אצלו הלב שלי נטוע, לא אצלך עוד.

(היא מתקרבת לאביגדור, הוא מניח יד על כתפה).

אביגדור: (לכתריאל) אהבה זה לא טלוויזיה.

אי אפשר בשלט רחוק.

דניאל (כתריאל): אני מבין... (קולו נשבר). ואולי מעולם לא הייתי צריך

לעזוב. שלום.

רקפת: שלום שלום ותעשה טובה אל תבוא גם בחלום.

(דניאל כתריאל יוצא).

תמונה 31.

- עדינה: (לרקפת) סליחה בובלה.
- רקפת: זה בסדר סבתוש.
- אורגד: הוא כנראה יודע יפה מה הוא עושה.
- עדינה: מי?
- אורגד: הטבע, הוא כנראה יודע...
- עדינה: בואי, בובל'ה, נחזור הביתה. בוא אביגדור.
- (עדינה, אביגדור ורקפת מתחילים ללכת).
- אורגד: (לעדינה) רגע, שניה רגע.
- עדינה: מה עכשיו?
- אורגד: לא.... סגרנו מה קורה עם שכר הדירה...
- עדינה: השכר דירה? עכשיו?
- אורגד: אם את מעלה לי אני אצטרך להכניס שותף.
- לא תהיה לי ברירה.
- עדינה: כתוב במפורש בחוזה. אין שותפים.
- אביגדור: וגם מי יבוא אתך שותף בחדר וחצי?
- רקפת: אני. אה זה היה בקול רם?
- עדינה: את?
- רקפת: (לעדינה) .. בסוף החודש אני צריכה לפנות את הדירה בפרישמן.
- (לאורגד) אם אתה רוצה, נחלוק, אם אתה בשל אני מתכוונת...
- כלומר בלי לחץ.
- אביגדור: מה תעשי אתו בחדר וחצי?
- אורגד: נצטופף.
- עדינה: א-רוס גרפפין דגלט

- אביגדור : הלך הכסף.
 עדינה: אמרתי לך שבסוף מישהו יידבק אליך,
 לא אל הילד הזה פיללתי, אבל ניחא.
 אורגד: (לעדינה) אני מאוד מחובר לרקפילולי,
 אפילו ברמה אחת מעל החיבור שהיה לי עם הקופה אליזבת.
 עדינה: רק תיזהרי שלא יהפוך אותך לילדה בת שש.
 אביגדור: שנחזור הביתה, נכין איזה סלט?
 אני הבאתי המון ירקות.
 עדינה: שהילדים ילכו, אביגדור, אני ואתה נשאר לנו עוד קצת בחורשה.
 (מתיישבים)
 רקפת: ביי סבתא.
 אורגד: רקפת, את יודעת מה ההמצאה הכי יפה שנתן הטבע?
 רקפת: קנביס
 אורגד: צאצאים.
 רקפת: בסדר אורגד... בלי לחץ
 (יוצאים)

תמונה 32.

(עדינה ואביגדור מתיישבים)

עדינה: תודה שנלחמת עליי

- אביגדור: גם בגילינו עוד עושים שטויות
- אביגדור: עכשיו רק את ואני. שני קשישים בחורשה.
- עדינה: למה אתה אומר קשישים?
- אביגדור: למה לא?
- עדינה: נשארה לי עוד אחת. (מוציאה עוד גלולה מהתיק שלה).
- תתחלק איתי חצי חצי?
- אביגדור: לכמה זמן זה יספיק?
- עדינה: לכמה שצריך.
- (מוסיקה. הם לוקחים את הגלולה ורוקדים לתוך החושך. עדינה רוקדת עם אביגדור. עדי רוקדת עם רקדן צעיר).
- (חושך).

סוף!